

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ ΒΟΥΛΕΥΤΗ: ΝΙΚΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ: ΑΧΑΪΑΣ

ΑΝΑΦΟΡΑ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ:

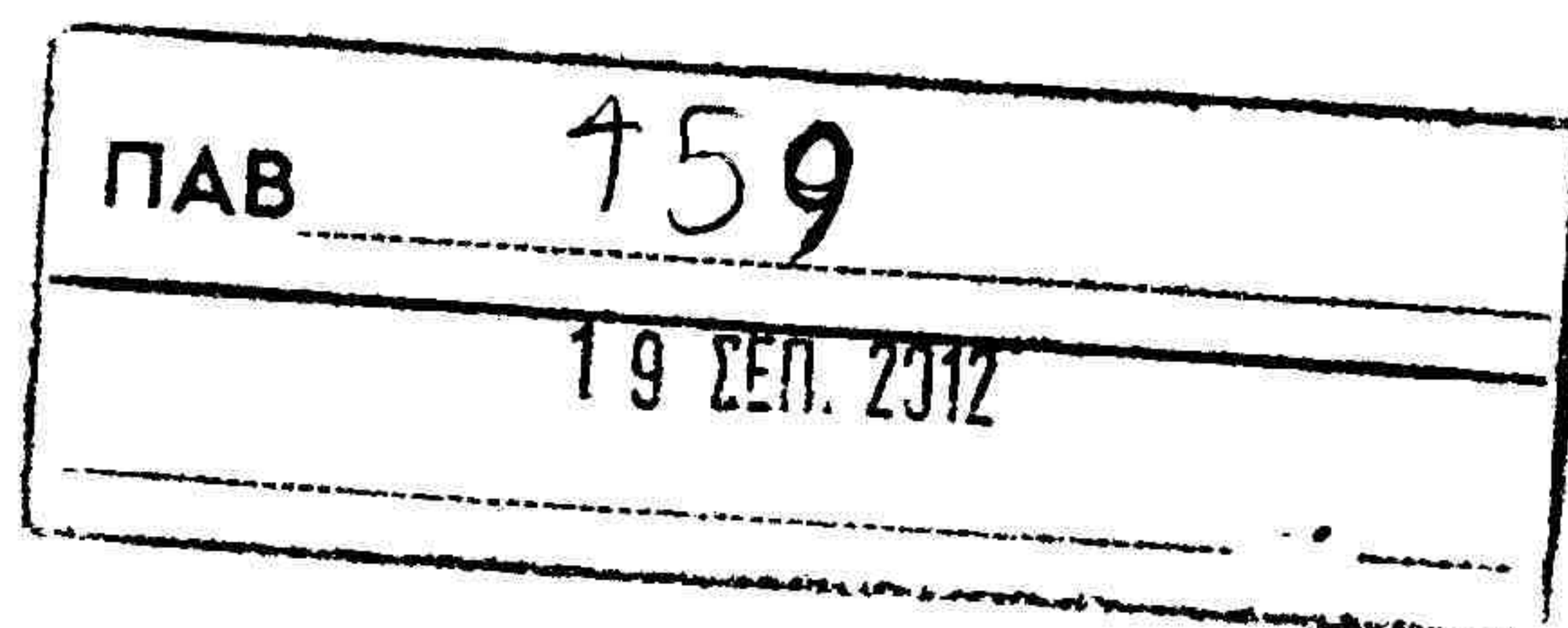
- **Δικαιοσύνης Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων**

Θέμα: «Τριπλό σκάνδαλο»

Σχετικά με το δημοσίευμα της εφημερίδας «Δημοκρατία» στις 8-9-2012 που αναφέρεται στην αδυναμία απονομής της δικαιοσύνης και στην ανάγκη μεταρρύθμισής της.

Ο αναφέρων Βουλευτής

Νίκος Ι. Νικολόπουλος

ΤΡΙΠΛΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ

Του
ΜΑΝΩΛΗ ΚΟΤΤΑΚΗ

Εκπληκτικό το ελληνικό σύστημα απονομής δικαιοσύνης! Μόλις ένας εισαγγελέας λειτουργός πέσει πάνω σε οιοδήποτε πολιτικό πρόσωπο κατά τη διάρκεια έρευνας, τότε το Σύνταγμα και ο νόμος τον υποχρεώνουν να διαβιβάσει αμελλητί και χωρίς αξιολογήσεις τον φάκελο στο Κοινοβούλιο. Δεν φτάνει δηλαδή που η δικαιοδοσία του εξοντίζεται στους απλούς πολίτες και καταργείται στο όνομα του ονόματος ενός πρωθυπουργού ή ενός υπουργού, το δικαίωμά μας πλαίσιο τον «προσταίνει» να στείλει ασχολίαστο το αποδεικτικό υλικό στη Βουλή. Να μην πει καν τη γνώμη του για το ποιο είναι ενδεχομένως το τελεσθέν αδίκημα. Γράφω, αγαπητοί φίλοι, το σημερινό σημείωμα με αφορμή την αναγκαστική διαβίβαση του φακέλου που συνέταξαν οι εισαγγελέες Πεπόνης και Μουζακίτης με αφορμή τις καταγγελίες του πρώην εκπροσώπου της Ελλάδας στο ΔΝΤ Τάκη Ρουμελιώτη εναντίον του Γιώργου Παπανδρέου. Τη στιγμή που οι λειτουργοί είχαν αρχίσει να μπαίνουν στο ψητό της υπόθεσης, υποχρεώθηκαν να τα παρατήσουν. Δεν είναι η πρώτη φορά. Μελετώντας το κανονιστικό πλαίσιο που διέπει την απόδοση ποινικής ευθύνης σε πολιτικά πρόσωπα στην πατρίδα μας, βλέπω ότι υπάρχει ένα τεταλό σκάνδαλο:

Πρώτον, η Βουλή διέπει τον εαυτό της. Είτε επιβάλλει ή αναστέλλει την προώθηση ή κλείνει ελέγχοντας την περιουσιακή κατάσταση των βουλευτών ή κρίνοντας αν πρέπει να παραιτηθούν τα μέλη της υπουργού σε Ειδικό Δικαστήριο, το συμπέρασμα είναι ένα: Είναι από τα ελάχιστα συλλογικά όργανα που είναι ταυτόχρονα και κρίνον και κρίνόμενο. Για την ιστορία, θυμίζω ότι η έρευνα που έγινε στις ΗΠΑ για την ανάρμωση σχέση Κλίντον - Λεβίνσκι ξεκίνησε από έναν ανεξάρτητο εισαγγελέα.

Δεύτερον, η προθεσμία για την άσκηση δίωξης, εντός των δύο πρώτων κοινοβουλευτικών συνόδων από τη διάπραξη του αδικήματος, είναι σύντομη και οδηγεί σε παραγραφές-εξπρές.

Τρίτον, το Σύνταγμα μετά την αναθεώρηση του 2001 αφαιρέσε από τους εισαγγελέες τη δυνατότητα να προχωρούν σε βάθος την έρευνα τους ή τουλάχιστον αποστέλλουν τον σχετικό φάκελο στο Κοινοβούλιο. Η κυβέρνηση Σημίτη, δορυβημένη από τις δικαστικές έρευνες που διεξήγαγαν τότε οι θαρραλέοι εισαγγελέες Ασπρογέρακας, Γεράκης και Ζορμπάς για θέματα όπως το Χρηματοστήριο, οι εξοπλισμοί, το κτηματολόγιο, οι παράνομες ελληνοποιήσεις, άλλαξε ολόκληρο Σύνταγμα για να βγει εντελώς η Δικαιοσύνη από το παιχνίδι. Πέραν αυτών δε, εφόσον τους απαγορεύεται να αποστέλλουν τη «δικογραφία» απευθείας στο Κοινοβούλιο. Ο φάκελος πηγαίνει πρώτα στο γραφείο του υπουργού Δικαιοσύνης - απαράδεκτο - και από εκεί παίρνει την άγουσα για το Κοινοβούλιο.

Όλο αυτό το σύστημα είναι απαράδεκτο. Προβάλλει τους δικαστές είτε δεχόμεστε ότι είναι αμερόληπτοι είτε όχι - και σε κάθε περίπτωση η μεταρρύθμισή του επείγει. Λόγοι δημόσιου συμφέροντος το επιβάλλουν.

Το δικαστικό
σύστημα και
η ανάγκη για
μεταρρύθμιση